

lig styrket og beriget. Han var — trods sin Aands snevert begrænsede Horisont — en højtbegavet Mand, tankerig og veltalende, altid levende optaget af Tidens mange teologiske Stridsspørgsmaal, i hvis Drøftelse han undertiden deltog ogsaa med Pennen. Den lille Byes Befolkning havde følt sig smigret, naar de undertiden saae ham nævnet i saadanne religiøse Tidsskrifter og Pjecer, som nu fandtes i de fleste Hjem; og det havde i det hele bidraget sit til den forandrede Bedømmelse af ham, at man efterhaanden havde mærket, hvorledes han indenfor Præstestanden nød en ganske anderledes Anseelse end de fint paaklædte, hvidslipsede Provster og Konsistorialraader, som man før havde været saa stolt af.

Dertil kom nu hans lange Sygeleje og den opvejede Sjælsro, hvormed han havde udstaaet sine Lidelser og imødeset sit Endeligt. I over et halvt Aar havde han ligget tilsengs, fuldt vidende om, at han var en dødsmærket Mand. Og ikke alene havde han ingensinde selv klaget; han tillod heller ikke, at Andre beklagede ham. „Saadan tør her ikke tales,“ havde han engang med Strengthed sagt til En, der vilde trøste ham med Haabet om Helbredelse: „Er vi Guds Børn og skal ikke være taknemlige, naar vor Fader kalder os hjem?“

Oppe i Kirkens Kor stod den sorte Kiste, der i Overensstemmelse med den Afdødes Ønske ikke bar andre Prydelser end et simpelt Grankors ovenpaa Laaget. Han havde altid ivret mod, hvad han kaldte Folks blødagtige Trang til at forskønne Døden og „smykke Ormenes Trug“, som han plejede at sige. Rundt om Kisten sad henved et halvt Hundrede ornatklædte Præster som en Æresvagt, og i Kirkegulvets øverste Stolestader